

Ker mi nisi vragov potopila,
 Vragov nisi, pač pa si Zorano!
 Tvoji vali so jo pokopali — — —
 Milivoja so odnesli vragi — —
 Marko pride, čuje, vidi, plače.
 Da iz srca si izplače jade,
 Gosli vzame pa se v svet napoti
 In zakolne se pri Bogu živem
 In pri uri, ki ga je rodila,
 In pri grobu, v katerem bo počival,
 Da do smrti miroval ne bode,
 Ako zopet ne zagleda sina.
 Bog mu željo srčno je izpolnil — — “

Kaj je tebi, silni vodja Alko?
 Saj pred tabo vsi so trepetali,
 A sedaj mi sam tako trepečeš!
 Saj pred tabo vsi so se solzili,
 Zdaj pa bridke ti solzé preливаš!
 Kaj šepeteš: „Oče, mili oče!“

Od kedaj že nisi te besede
 Niti slišal, niti spregovoril!
 Alko vranca iskrega zajaše,
 Starec vranca brzega zasede;
 Pa šotore zapustita bele
 I v gorovje jašeta zeleno.

Nema gora, kaj nocoj si čula?
 Čula krik sem, stok in radovanje.
 Nočna luna, kaj nocoj si zrla?
 Zrla boj sem, zrla zmago slavno.
 Žejna zemlja, kaj nocoj si pila?
 Pila kri sem, črno kri junaško.
 Šumna reka, kaj nocoj si nesla?
 Nesla trupla mrtvih sem junakov.
 Srbska srca, kaj vas burno giblje?
 Radost, zmaga, kri in smrt sovraga.
 Divna slava, komu se razlegaš?
 Vodji Alku, sinu Orloviča.

Južina ob košnji na planinah. (Narisal Ivan Grohar.)